

Queridos diocesanos:

A los cristianos se nos educa con insistencia a tener un sentido comunitario de la vida y de la fe. No puede ser de otra manera. Lo tenemos en nuestra configuración genética que promueve y moldea el Evangelio. Las palabras de Jesucristo inciden siempre en la importancia de contar para todo con los otros, con los que conviven con nosotros, con los semejantes que viven en otras partes. Todos nos influimos y nos necesitamos. Todos nos ayudamos y nos podemos perjudicar. Recordad que Él se rodeó de un grupo de discípulos que lo acompañaban constantemente; que les insistía en la superación del egoísmo y en el trato amoroso con el prójimo; que envió a evangelizar de dos en dos, nunca solos; a crear una comunidad que viviera conforme a sus enseñanzas como la hacían los Apóstoles en sus predicaciones en cualquier pueblo o ciudad adonde llegaban. Así lo cuentan en sus cartas; se empeñan en la formación de comunidades para rezar, para celebrar los sacramentos y para compartir. También ahora es un requisito esencial de nuestra vida cristiana.

Los cristianos formamos parte de una parroquia en la que nos educan y somos educadores, en la que participamos de los sacramentos y aprendemos a no considerar los bienes sólo como asunto y beneficio individual. Aspiramos a que la comunidad parroquial tenga el mismo rostro que la familia en la que hemos nacido y crecido con total felicidad, en la que hemos aprendido a atender a los miembros que más nos necesitan. Lo mismo pasa con la diócesis que resulta de la unión de todas las comunidades de un mismo territorio. En ese sentido celebraremos el próximo domingo el día de la Iglesia Diocesana y el siguiente la plegaria y la preocupación por los pobres de nuestro mundo en una certera iniciativa del papa Francisco. Recodaremos una vez más la dimensión comunitaria y la atención a las personas desde una responsabilidad individual y libre de la profesión de fe.

La dimensión comunitaria no olvida ni enmascara nuestra respuesta personal a la llamada del Señor para participar en la construcción y desarrollo de una sociedad más justa y más caritativa. Ese es el motivo por el que nuestras obras individuales se aprovechan del esfuerzo de los otros. Todo lo que cada uno realiza, afecta a la bondad o a la maldad del conjunto, de la comunidad. Por ello los cristianos nos alegramos sobremanera de la gran cantidad de instituciones eclesiales que se distinguen por el servicio al bien común: defensa de la vida, atención a las familias vulnerables, búsqueda de soluciones para viviendas, preocupación por la educación en general y dedicación preferente a los niños y jóvenes de familias inmigrantes, el compromiso con los ancianos y los que viven soledad, las visitas a los enfermos y la lucha contra los malos tratos... Todo un elenco de aspectos que cuestionan, si no nos implicamos, nuestra cómoda forma de vivir la fe. Por otra parte, al sentirnos comunidad, cualquier realización la contemplamos como propia y nos felicitamos de sus éxitos o lamentamos sus desgraciadas consecuencias.

Esta larga reflexión me viene a cuento cuando oigo hablar de disyuntivas a los mismos católicos: o rezamos o actuamos, o propuestas para cuidado y embellecimiento de lugares y actividades de culto o proyectos sociales. O adquisición de un órgano para la catedral o proyectos para personas pobres o con dificultades. ¿Por qué no hablamos y practicamos la conjunción copulativa que une y no diferencia; que acerca y no confronta? Como respuesta a las palabras de Jesucristo tenemos los escritos del apóstol Santiago, de san Juan Crisóstomo o de tantos que a lo largo de la historia han dado su vida por los más necesitados pero hemos de aprender que todo es obra de la comunidad y ésta acepta en su interior todo lo que contribuye a considerar a Dios como el centro de la existencia y al prójimo como la consecuencia más clara y exigente de nuestra fe.

Con mi bendición y afecto

+Salvador Giménez, obispo de Lleida.

Estimats diocesans:

Als cristians se'ns educa amb insistència a tenir un sentit comunitari de la vida i de la fe. No pot ser d'una altra manera. Ho tenim en la nostra configuració genètica que promou i modela l'Evangeli. Les paraules de Jesucrist incideixen sempre en la importància de comptar per a tot amb els altres: amb els qui conviuen amb nosaltres i amb els qui viuen en altres llocs. Tots ens influïm i ens necessitem; tots ens ajudem i ens podem perjudicar. Recordeu que Ell es va envoltar d'un grup de deixebles que l'acompanyaven constantment i que els insistia en la superació de l'egoisme i en el tracte amorós cap al proïsme. Els va enviar a evangelitzar de dos en dos, mai sols, i a crear una comunitat que visqués d'acord amb els seus ensenyaments, i així ho van fer els Apòstols en les seves predicacions en qualsevol poble i ciutat on arribaven. Tot això ho expliquen en les seves cartes: s'obstinen en la formació de comunitats per resar, per celebrar els sagraments i per compartir. També ara és un requisit essencial de la nostra vida cristiana.

Els cristians formem part d'una parròquia on ens eduquen i som educadors, on participem dels sagraments i aprenem a no considerar els béns només com un afer i benefici individual. Aspirem que la comunitat parroquial tingui el mateix rostre que la família en què hem nascut i crescut feliçment, on hem après a atendre els membres que més ens necessiten. Passa el mateix amb la diòcesi, que és el resultat de la unió de totes les comunitats d'un mateix territori. En aquest sentit, celebrarem diumenge que ve el dia de l'Església Diocesana, i el següent, la pregària i la preocupació pels pobres del món en una encertada iniciativa del papa Francesc. Recordarem una altra vegada la dimensió comunitària i l'atenció a les persones des d'una responsabilitat individual i lliure de la professió de fe.

La dimensió comunitària no oblida ni emmascara la nostra resposta personal a la crida del Senyor a participar en la construcció i desenvolupament d'una societat més justa i més caritativa. Aquest és el motiu pel qual les nostres obres individuals aprofiten l'esforç dels altres. Tot el que fa cadascú, afecta la bondat o la maldat del conjunt, de la comunitat. Per això els cristians ens alegrem moltíssim de la gran quantitat d'institucions eclesials que es caracteritzen pel servei al bé comú: defensa de la vida, atenció a les famílies vulnerables, cerca de solucions per a habitatges, preocupació per l'educació en general i dedicació preferent als nens i joves de famílies immigrants, compromís amb els ancians i els que viuen en solitud, visites als malalts i lluita contra els maltractaments... Tot un elenc d'aspectes que qüestionen, si no ens hi impliquem, la nostra còmoda manera de viure la fe. D'altra banda, en sentir-nos comunitat, qualsevol realització la contemplem com a pròpia i ens felicitem dels seus èxits o lamentem les seves desgraciades conseqüències.

Aquesta llarga reflexió em ve al cap quan sento parlar de disjuntives entre els mateixos catòlics: resem o actuem; fem propostes per a la cura i l'embelliment de llocs i activitats de culte o fem projectes socials. O adquirim un orgue per a la catedral o fem accions per a persones pobres i amb dificultats. Per què no parlem i practiquem la conjunció copulativa que uneix i no diferencia, que acosta i no confronta? Com a resposta a les paraules de Jesucrist tenim els escrits de l'apòstol sant Jaume, de sant Joan Crisòstom i de molts altres que al llarg de la història han donat la seva vida pels més necessitats, però hem d'aprendre que tot és obra de la comunitat i aquesta accepta en el seu interior tot el que contribueix a considerar Déu com el centre de l'existència i el proïsme, com la conseqüència més clara i exigent de la nostra fe.

Amb la meva benedicció i afecte,

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.